

عنوان مقاله:

جغرافیای تاریخی حله، بستر شکوفایی مدرسه حله در دوره ایلخانی

محل انتشار:

دوفصلنامه تاریخ ایران، دوره 2، شماره 1 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

محمد حاجی تقی - استادیار گروه تاریخ دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

در تحلیل و بررسی فرایند شکل گیری پدیده های تاریخی، جغرافیای تاریخی از حوزه هایی است که تامل در آن ضروری می نماید. هدف این مقاله با اتکاء بر روش تاریخی، بررسی نقش جغرافیای تاریخی در شکوفایی و بالندگی مدرسه حله و تاثیر آن در گسترش اندیشه شیعی در این دوره است. حله را امیران امامی مذهب بنی مزید در سده پنجم قمری ساختند. دبیس اول در حدود سال ۴۱۹ قمری آن را در محلی آباد به نام جامعین، در غرب رود سورا (جامع جدید)، بنیان نهاد و صدقه بن منصور (۵۰۱ - ۴۷۸ق)، در سال ۴۹۵ قمری آن را به مرکز ایالتی به همین نام با اعمال و نواحی متعدد تبدیل کرد. حله با موقعیت سوق الجیشی مناسب، به زودی از مراکز عمده تجارت و کشاورزی و تجمع ثروت در عراق شد. در سایه این مزایا، علمای ادیب و دانش پرور بنی مزید محفل ادبی معتبری در حله بنیان نهادند. تداوم این روند در دوره سیطره خلفای عباسی در حله، به ویژه عهد الناصرلدين الله، به این شهر مرکزیت ادبی و علمی بخشید. در دوره ایلخانی تداوم این مولفه ها و امنیت پایدار (از ابتدای بنی مزید تا پایان عصر ایلخانی) و عنایت آنان به تشیع، شکل گیری حوزه علمی شیعی معتبری را در این شهر در پی داشت که حوزه های اندیشه و جغرافیای تشیع را به ویژه در ایران از خود متاثر کرد.

کلمات کلیدی:

در تحلیل و بررسی فرایند شکل گیری پدیده های تاریخی، در غرب رود سورا (جامع جدید)، بنیان نهاد و صدقه بن منصور (۵۰۱ - ۴۷۸ق)، به ویژه عهد الناصرلدين الله

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1300290>

